

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **JUDr. I. H.**, proti žalovanému **Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu v Praze,** se sídlem Praha 8, Pod Sídlištěm 1800/9, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze 3. 10. 2011, č. j. 11 Ca 321/2008 – 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnost **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2008, č. j. ZKI-O-66/544/2008/Ji, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, katastrální pracoviště Beroun (dále též jen „katastrální úřad“), ze dne 5. 5. 2008, sp. zn. OR-13/2008-202, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Těmito rozhodnutími bylo rozhodnuto o neprovedení opravy údajů podle návrhu podaného žalobcem po provedené obnově katastrálního operátu převedením souboru geodetických informací, v řízení o opravě chybného údaje v katastru nemovitostí, dle § 8 odst. 5 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „katastrální zákon“).

Městský soud vyšel po stránce skutkové z toho, že v katastrálním území Hostomice pod Brdy proběhla oprava katastrálního operátu převedením souboru geodetických informací, týkající se mj. pozemku ve vlastnictví žalobce. Dosud platná analogová mapa

byla převedena do grafického počítačového systému a vznikla katastrální mapa digitální. V rámci této obnovy došlo k přečíslování pozemků ve vlastnictví žalobce, tedy k doplnění pozemků, dosud evidovaných zjednodušeným způsobem, do katastrální mapy s tím, že původní parcela, č. 106/2, s výměrou 5753 m^{2,} zapsaná na listu vlastnictví č. 1132, byla přečíslována na parcelu č. 1662/11, s výměrou 5635 m^2. Z toho vyplývá, že výměra této parcely byla na základě provedené obnovy katastrálního operátu snížena o 118 m^2. Z obsahu spisového materiálu soud dovodil, že v daném případě nebyla napadeným rozhodnutím opravena hranice mezi parcelami, respektive jejich geometrické určení, ale změna vznikla při obnově katastrálního operátu převedením souboru geodetických informací z dřívější pozemkové evidence do digitalizované katastrální mapy. Žalobce na tuto změnu výměry sdělil katastrálnímu úřadu, že požaduje opravu ve smyslu ponechání původní výměry, na což reagoval katastrální úřad neprovedením opravy s tím, že návrh považoval za nedůvodný. Žalobce s tímto řešením nesouhlasil a katastrální úřad tak zahájil správní řízení podle katastrálního zákona. V něm bylo rozhodnuto o neprovedení opravy údajů v katastru nemovitostí, neboť se, dle názoru katastrálního úřadu, nejednalo o chybu dle katastrálního zákona. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl v neprospěch žalobce, když nepřipustil, že by mohly být zpřesněním výměr parcel jakkoli dotčeny vlastnické vztahy, neboť výměra parcely není závazným údajem katastru nemovitostí.

Pokud jde o právní hodnocení věci, městský soud nejprve konstatoval, že institut opravy chyby dle ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) [správně písm. b), pozn. NSS] katastrálního zákona, je využíván pro nápravu zřejmých omylů, jako jsou chyby v psaní, či zápis údajů, nemajících oporu v podkladových listinách apod. O takovou situaci se, dle názoru městského soudu, v tomto případě nejednalo, neboť žalobce nenapadal nesprávnost zápisu vlastnictví celého pozemku, ale to, že v důsledku činnosti správních orgánů nesouhlasí zaměření předmětného pozemku a po provedené změně se zmenšila jeho výměra o 118 m^2. Odmítl názor žalobce, že pokud se změna dotýká výměry pozemku, má tato výměra účinky pro výkon vlastnického práva jak ve veřejné, tak soukromé sféře, přičemž poukázal na fakt, že dle stávající právní úpravy není výměra parcely údajem, který katastr nemovitostí považuje za závazný.

Městský soud dále uvedl, že pro zápis vlastnického práva je nutno doložit listiny toto vlastnické právo prokazující. Vlastnické právo k pozemku nevzniká na základě změny zákresu pozemku a výměr při mapování. Aby pak mohl být zápis ve prospěch státu proveden opravou, musela by být doložena listina, z níž vlastnictví státu vyplývá. Důvodem pro opravu zápisu nemůže být pouze skutečnost, že podle platného katastrálního operátu byla hranice pozemku vyznačena určitým způsobem, bez zkoumání, nakolik jsou pro takto vyznačený pozemek doloženy listiny, které činí zápis vlastnického práva opodstatněným. Pro posouzení věci vzal městský soud za rozhodné, že katastrální úřad zjistil, že dosavadní určení předmětné parcely je chybné a že je třeba je opravit, aby zachycený stav odpovídal zjištěným podkladům. Na základě spisového materiálu a platné právní úpravy dospěl městský soud k závěru, že napadené rozhodnutí (o neprovedení opravy chyby) nerozhodovalo o vlastnickém právu žalobce, i když po provedení obnovy katastrálního operátu byla parcela v katastru evidována se sníženou výměrou (nezávazný údaj katastru). Pokud má žalobce za to, že má být v katastru uvedena výměra jiná, musí předložit listinu, která bude takovou změnu odůvodňovat. Žalobce se nemůže dovolávat

ani prokazování pravdivosti skutečností, uvedených v zápisech právních vztahů v evidenci nemovitostí podle ust. § 16 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, protože byla prokázána jejich chybnost. Navíc žalobce nenamítal ničeho konkrétního ani proti aplikaci ustanovení § 63 a § 77 odst. 2 vyhlášky č. 26/2007 Sb., kterou se provádí zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „katastrální vyhláška“) a neuvedl ani žádné skutečnosti, jimiž by brojil proti závěru žalovaného, že stanovená výměra, zmenšená o 118 m^2 je v souladu s právní judikaturou určena správně. Ve spisu se taktéž nacházejí listiny, na které se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí odvolával a které se týkají doplnění pozemků dosud evidovaných zjednodušeným způsobem do katastrální mapy. Soud proto aproboval názor žalovaného o zamítnutí odvolání žalobce, poněvadž v daném případě činí mezní odchylka ± 172m^2, a nelze tak uvažovat o chybě ve smyslu § 8 odst. 1 katastrálního zákona.

Městský soud se dále vypořádal s námitkou, že obnova katastrálního operátu zavádí nové výměry za podmínek, že nebyly určeny přesněji, například měřením v terénu; již v roce 2005 však byl, v souladu s právními předpisy, vypracován geometrický plán za účelem doplnění pozemků ze zjednodušené evidence, který byl založen u katastrálního pracoviště od 1. 8. 2005 pod č. 881/2005, a ten jej měl tedy od tohoto data k dispozici. Podle tohoto geometrického plánu je výměra dosavadního a nového stavu předmětné parcely shodná, a to 5753 m^2, a správní orgány měly tuto skutečnost zohlednit. K tomu městský soud uvedl, že žalovaný se s tímto geometrickým plánem vypořádal, když poukázal na skutečnost, že tento plán nebylo možné použít jako výsledek zeměměřické činnosti pro zápis do souboru geodetických informací katastrálního operátu, a uvedl důvody, z jakých se tak stalo. Zohledněno bylo především to, že k vytýčení hranic předmětného pozemku nebyli přizváni vlastníci sousedních pozemků, aby se mohli vyjádřit k průběhu hranice, tzn., že vyhotovitel geometrického plánu nesplnil podmínku podle ustanovení § 86 vyhlášky č. 126/2007 Sb. (správně vyhlášky č. 190/1996 Sb., pozn. NSS). Druhým důvodem, proč nebyl tento geometrický plán v rámci obnovy katastrálního operátu využit, byl fakt, že žalobce, v pozici vlastníka, o jeho realizaci v dané době výslovně nepožádal, a pouhá skutečnost, že plán existoval a byl uložen u katastrálního úřadu, nebyla důvodem pro jeho převedení do souboru geodetických informací.

Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, odvolávající se na důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Namítá tedy nezákonnost, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení, a dále nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, spočívající v jeho nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů.

Stěžovatel předně namítá nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Odstavec 6 na str. 5 rozsudku uvádí, že pro zápis vlastnického práva je nutno doložit listiny, které je prokazují; současně však konstatuje, že „*aby mohl být zápis ve prospěch státu proveden opravou, musela by být doložena listina, z níž vlastnictví státu vyplývá...*“ Text celého odstavce jde mimo kontext a je nesrozumitelný. Vlastnické právo stěžovatele v rozsahu výměry 5753 m^2 zcela osvědčují listiny založené v katastru nemovitostí; naopak

stěžovatel vyjádřil nesouhlas se změnou výměry bez listinného podkladu, pouze na základě obnovy katastrálního operátu. Namítá též nesprávnost tvrzení soudu o tom, že katastrální úřad zjistil, že geometrické určení předmětné nemovitosti je chybné, neboť toto tvrzení nemá oporu v předchozím správním řízení (stejný odstavec, pozn. NSS).

Další námitky stěžovatele se shodují s námitkami uplatněnými v žalobě. Stěžovatel zejména trvá na svém názoru, že postupem katastrálního úřadu, který ač nebyl formálně realizován v rozporu s právní úpravou, byl dotčen ve svém vlastnickém právu. Odmítá závěr, že údaje evidované v katastru, konkrétně právě výměra pozemku, mají pouze evidenční význam, neboť mají podstatné právní účinky. Výměra pozemku je zásadní například pro rozsah daňové povinnosti, pro nakládání s nemovitostmi a nelze opomenout ani význam v oblasti životního prostředí, půdního fondu či oceňování nemovitostí apod. Proto trvá stěžovatel na tom, že byl rozsah jeho vlastnického práva reálně zmenšen a vznikla mu majetková újma (konkrétně uzavření nájemní smlouvy – snížení rozsahu pronajímané výměry). Stěžovatel si je vědom jak právní úpravy, tak konstantní judikatury v této věci, nicméně namítá nepřípustnost striktní aplikace těchto předpisů, které považuje za rozporné s čl. 11 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), a to z toho důvodu, že pomocí odkazu na podzákonné normy (zejména stanovení mezní odchylky katastrální vyhláškou), si katastrální úřad zjednodušuje svoji činnost na úkor jednoho ze základních pilířů právního řádu, tj. nedotknutelnosti vlastnického práva. Stěžovatel nesouhlasí s katastrálními úřady zastávaným názorem, že dojde-li ke změně výměry, jako nezávazného údaje katastru, přičemž není překročena mezní odchylka, nelze se takovému postupu bránit opravou chyby v katastrálním operátu podle § 8 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona. To by znamenalo, že v případě nepřekročení mezní odchylky mohou úřady vždy jen proklamovat, že se jedná pouze o zpřesnění evidenčních údajů katastru nemovitostí, které není s to zasáhnout do vlastnického práva, a to ani změnou výměry pozemku. Stěžovatel namítá, že městský soud otázku možného rozporu postupu katastrálních orgánů s čl. 11 Listiny neposoudil, ani se k ní nevyjádřil, ač tento přezkum zákonnosti vyplynul ze žalobního návrhu.

Stěžovatel konečně napadá též závěry soudu o nepoužitelnosti geometrického plánu. Dle jeho názoru byl geometrický plán vyhotoven v souladu s právními předpisy, a ač nebyl v katastru nemovitostí zapsán stanoveným způsobem, jeden prvopis je na katastrálním pracovišti uložen již od 1. 8. 2005, a proto měl být proto v předmětné věci využit.

Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na to, že stěžovatel sám uvedl, že postup katastrálního úřadu nebyl formálně v rozporu s právními předpisy. Protože se ale v kasační stížnosti nenacházejí žádná nová tvrzení, odkázal žalovaný na své rozhodnutí a vyjádření k žalobě a navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Z uplatněných kasačních námitek je nutné posoudit nejprve námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 – 71; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu v tom, že šestý odstavec páté strany odůvodnění, kde soud uvedl, že *„aby mohl být ve prospěch státu proveden opravou, musela by být doložena listina, z níž vlastnictví státu vyplývá,“* je mimo kontext odůvodnění a je nesrozumitelný a dále též v tom, že tvrzení městského soudu, že *„katastrální úřad zjistil, že geometrické určení předmětné nemovitosti je chybné,“* nemá oporu v předchozím správním řízení (rovněž uvedeno ve stejném odstavci, pozn. NSS).

Za rozhodnutí nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti je konstantní judikaturou zdejšího soudu považováno *„takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán“* (rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS). Mezi další důvody nesrozumitelnosti rozsudku patří též absence právních závěrů vyplývajících z rozhodných skutkových okolností, jakož i jejich nejednoznačnost.

Nelze popřít, že městský soud skutečně pochybil, zahrnul-li do svého odůvodnění odstavec, který zcela vybočuje z předmětu tohoto řízení, neboť jakékoli vlastnictví státu nebylo nikdy předmětem tohoto řízení; to stejné platí o tvrzení o zjištěných nedostatcích v geometrickém určení předmětné nemovitosti, které skutečně nemá oporu ve správním spise, neboť správní orgány výslovně uvedly, že parcely byly překresleny beze změny jejich geometrického a polohového určení. Nicméně, tento odstavec sám o sobě nemůže způsobit nepřezkoumatelnost rozsudku, neboť není ani reakcí na stěžovatelem uplatněné žalobní námitky, ani nijak neovlivňuje konečný výrok soudu (neobsahuje nosné důvody, z nichž výrok vychází), pouze, jak uvádí i stěžovatel, je mimo kontext předmětného řízení. Jak již bylo v minulosti judikováno, *„[o] vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], se nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo“* (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 - 59). Proto lze v důsledku výše uvedeného konstatovat, že i když městský soud ve svém odůvodnění skutečně popsaným způsobem pochybil, nejedná se o tak zásadní vadu, jež by byla s to způsobit natolik závažný důsledek, jakým je nepřezkoumatelnost rozsudku.

Rovněž námitka stěžovatele, dle které se městský soud nevyjádřil k otázce možného rozporu aplikované katastrální vyhlášky s čl. 11 Listiny, navozuje otázku (ne)přezkoumatelnosti rozsudku, zde pro nedostatek důvodů. Stabilní judikatura správních soudů vychází z toho, že *„[n]ení-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d)*

s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby.“ (rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS). V této věci se však o takovou situaci nejedná. Předně nutno říci, že v žalobě není tato námitka formulována tak konkrétně jako v kasační stížnosti. Z pohledu zdejšího soudu byla v žalobě tato námitka formulována spíše jako konstatování, podporující tvrzení o zásahu do vlastnického práva, neboť stěžovatel uvedl, že „*byl změnou – snížením výměry shora jmenovaného pozemku na základě rozhodnutí katastrálního úřadu dotčen ve svých vlastnických právech chráněných mj. Listinou základních prav a svobod (čl. 11) s tím že, pomocí odkazu správního orgánu na podzákonné normy si nelze na úkor jednoho z pilířů platného právního řádu, tj. nedotknutelnosti vlastnického práva, zjednodušovat jeho vlastní administrativní činnost.*“ Je třeba uvést, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je ovládáno dispoziční zásadou [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., § 75 odst. 2, věta první s. ř. s.], a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu žalobních bodů a jejich odůvodnění v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí správního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011 č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Pro úspěch v řízení je tak nesporně důležité, jak kvalitně je stěžovatel schopen formulovat jím uplatněné námitky. Soud není oprávněn sám dovozovat rozsah a smysl žalobních bodů či jakkoliv je doplňovat, neboť by takovým jednáním závažně zasáhnul do práv dalších účastníků řízení a porušil zásadu jejich rovnosti (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006 - 63, nebo ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40). Městský soud k této námitce nicméně uvedl, že napadené rozhodnutí nerozhoduje o vlastnickém právu stěžovatele k předmětnému pozemku, což i patřičně odůvodnil. Z tohoto tvrzení lze pak dovodit, že nedochází-li k zásahu do vlastnického práva, nelze uvažovat ani o zjednodušování si administrativní činnosti správním orgánem v důsledku odkazu na podzákonnou normu, která má takový zásah připouštět. Vzhledem k tomu, že městský soud nepřipustil, že by mohlo dojít k zásahu do vlastnického práva, nemusel se pak vyjadřovat k namítanému rozporu takového zásahu, respektive uplatňování předmětných norem katastrálním úřadem, s ustanovením čl. 11 Listiny.

S ohledem na shora uvedené závěry mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k vypořádání ostatních námitek stěžovatele.

S námitkou, že stěžovatel byl postupem katastrálního úřadu, potažmo žalovaného, dotčen na svých vlastnických právech, nelze souhlasit. Jak již bylo výše uvedeno, v katastrálním území Hostomice pod Brdy byla uskutečněna obnova katastrálního operátu převedením souboru geodetických informací, kdy byla doposud platná analogová katastrální mapa převedena do grafického počítačového souboru a vznikla tak nová, digitální katastrální mapa. V rámci této obnovy byly do digitální mapy doplněny parcely pozemkového katastru, dosud vedené ve zjednodušené evidenci, přičemž (a to je podstatné) předmětná parcela ve vlastnictví stěžovatele byla do digitální mapy překreslena beze změny jejího geometrického a polohového určení. Na základě údajů z grafického počítačového souboru byla pak přesněji vypočtena její výměra, přičemž jejím porovnáním s původní výměrou před obnovou došlo k její korekci o 118 m^2; nebyla přitom překročena mezní odchylka stanovena katastrální vyhláškou (172 m^2). Jak uvedly i správní orgány, výměry parcel jsou v katastru evidovány s přesností danou metodami, kterými byly určeny [§ 27 písm. g) katastrálního zákona]. Je nepochybné, že přesnost původní evidované výměry

byla dána právě přesností dřívější analogové mapy pozemkové evidence v měřítku 1:2880, za využití starších, méně spolehlivých technologií, a proto novým výpočtem na základě grafického počítačového programu byla tato výměra pouze upřesněna při zachování tvaru a rozměru nemovitosti, vymezené jejími hranicemi v zobrazovací rovině (geometrické určení nemovitosti). Právě z tohoto důvodu jsou podle § 20 katastrálního zákona pro právní úkony týkající se nemovitostí vedených v katastru závazné pouze parcelní číslo, geometrické určení nemovitosti, název a geometrické určení katastrálního území (což ostatně konstatoval i městský soud. Výměra parcely (vyjádření plošného obsahu průmětu pozemku do zobrazovací roviny v plošných metrických jednotkách, jejíž velikost vyplývá z geometrického určení pozemku a zaokrouhluje se na celé čtvereční metry) je pouze údajem derivativním a závazným údajem pro právní úkony týkající se nemovitostí není; rozhodující je právě závazné geometrické určení hranice pozemků. Na základě § 63 odst. 6 a 9 katastrální vyhlášky se při postupu doplňování pozemků dosud evidovaných zjednodušeným způsobem do digitální katastrální mapy při stanovení výměry zavedou výměry určené z jejího grafického počítačového souboru. Katastrální zákon v § 27 písm. g) kromě definice výměry též *expressis verbis* uvádí, že *jejím zpřesněním nejsou dotčeny právní vztahy k pozemku*. Na základě výše uvedeného lze konstatovat, že katastrální úřad postupoval plně v souladu s právní úpravou, pokud přesnějším výpočtem v rámci obnovy katastrálního operátu přepracováním do digitální katastrální mapy upřesnil výměru parcely evidované ve zjednodušené evidenci, aniž by tím měnil její polohové a geometrické určení. Žádným způsobem nezasáhl ani do vlastnického práva stěžovatele, jak ostatně správně uvážil i městský soud, neboť stěžovatel zůstal vlastníkem téže části zemského povrchu (pouze se změněným parcelním číslem) při stejném geometrickém a polohovém určení, tedy fakticky parcely stejného tvaru a rozměrů, pouze s opravenou, přesněji vypočtenou, výměrou. Nelze proto přisvědčit ani námitce stěžovatele, že rozsah jeho vlastnického práva byl reálně zmenšen a jemu tak vznikla majetková ujma. Naopak, předchozí deklarovaný stav neodpovídal skutečnosti a postupem katastrálního úřadu došlo k nápravě. Na základě výše uvedeného není námitka stěžovatele, že byl dotčen na svých vlastnických právech, důvodná.

Případná není ani námitka stěžovatele, dle které praxe katastrálních orgánů, vycházející z premisy, že v případě nepřekročení mezní odchylky při určení výměry parcely, stanovené katastrální vyhláškou, nemohou dotčení vlastníci požadovat opravu chybného údaje výměry parcel, je v rozporu s čl. 11 Listiny, garantujícího nedotknutelnost vlastnictví. Dle jeho názoru striktní aplikace příslušných předpisů katastrálními úřady umožňuje v těchto případech prostě proklamovat, že k zásahu do vlastnického práva snížením výměry pozemku nemůže dojít, neboť jde pouze o zpřesnění evidenčních údajů katastru nemovitostí. K tomu je třeba uvést, že katastrální zákon ve svém § 8 odst. 1 písm. b) uvádí, že katastrální úřad opraví *chybné údaje* katastru, které vznikly *nepřesností (...) při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem.*" Zákon tedy bez jakýchkoli pochybností stanoví, že v případě nepřekročení mezní odchylky nelze tento postup, tedy opravu chyby, použít; v těchto případech se totiž nejedná o *chybu* katastru, ale pouze o *nepřesnost.* Výčet *chyb* katastru, které lze opravit postupem dle § 8 katastrálního zákona, je taxativní a neumožňuje tedy toto ustanovení aplikovat na jiné deficity, které zde nejsou uvedeny. Pokud by katastrální úřady provedly tímto způsobem i jiné korekce údajů katastru, vybočily by z ústavní maximy čl. 2 Listiny, dle které lze veřejnou moc uplatňovat jen v případech, mezích a způsoby, které stanoví

zákon. V tomto smyslu se, ve skutkově obdobné věci, zdejší soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 7. 5. 2008, č. j. 9 As 78/2007 - 118, kde uvedl, že postupem dle § 8 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona se opravuje *„pouze taková chyba v geometrickém a polohovém určení, která přesáhne hodnotu mezní odchylky stanovenou v prováděcí vyhlášce. To znamená, že pokud by došlo ke změně (snížení) ve velikosti výměry parcely – v daném případě při obnově katastrálního operátu na základě nového geometrického a polohového určení nemovitosti a novým výpočtem provedeným s vyšší kvalitou resp. přesnější metodou (ze souřadnic podrobných bodů) – a rozdíl ve velikosti dosavadní a nové výměry by nepřekročil mezní odchylku stanovenou prováděcí vyhláškou, nejednalo by se o chybu v katastrálním operátu, ale pouze o zpřesnění výměry"*. Stanoví-li legislativa určitou hranici nepřesností v evidované výměře parcel (jsou-li přičitatelné jejich nepřesnému geometrickému a polohovému určení), jejíž nepřekročení není považováno za *chybu*, ale jen za *nepřesnost*, kterou lze korigovat bez vedení správního řízení, neshledává na tom Nejvyšší správní soud nic, co by atakovalo rovinu ústavně zaručených práv vlastníků nemovitostí tím dotčených. Pro takový postup existují racionální důvody, zohledňující především různé stupně technických prostředků, jichž je (a bylo) při geometrickém a polohovém určení nemovitostí (a z něj se odvíjejících výpočtů výměr) vycházeno. O takový případ se ostatně jedná i v nyní posuzovaném případě, kdy změna evidované výměry parcely stěžovatele vyplývá z převedení stávající analogové mapy do mapy digitální; výměra byla přepočtena přesnější metodou, ze souřadnic lomových bodů, zobrazených v (nové) digitální mapě. I na tomto místě je vhodné zopakovat, že zmenšením evidované výměry stěžovatele nebylo dotčeno jeho vlastnické právo, neboť reálně zůstal vlastníkem stejné parcely, ve stejných hranicích v terénu, pouze došlo k přesnějšímu výpočtu její výměry.

Poslední námitkou vyjadřuje stěžovatel nesouhlas se závěry městského soudu o nepoužitelnosti jím předloženého geometrického plánu pro potřeby stanovení výměry parcely. Argumentace stěžovatele se zde omezuje pouze na tvrzení, že ač geometrický plán nebyl v katastru nemovitostí zapsán stanoveným způsobem, byl vyhotoven v souladu s příslušnými předpisy a katastrální úřad jej měl od 1. 8. 2005 k dispozici; s touto argumentací se však městský soud v odůvodnění svého rozsudku vypořádal. Dal přitom zapravdu správním orgánům, neboť právě proto, že geometrický plán nebyl zapsán do katastru nemovitostí stanoveným způsobem [§ 40 vyhlášky č. 190/1996 Sb., kterou se provádí zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění zákona č. 210/1993 Sb. a zákona č. 90/1996 Sb., a zákon České národní rady č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, ve znění zákona č. 89/1996 Sb., a § 90 odst. 1 katastrální vyhlášky], nemohl ho katastrální úřad použít při obnově katastrálního operátu, a to ani když jej měl k dispozici a byl vyhotoven v souladu s požadavky příslušné legislativy. Zdejší soud sdílí názor městského soudu, že geometrický plán skutečně nemůže sám o sobě vyvolat změnu údajů katastru nemovitostí; k jeho zápisu do katastru (a tím vyvolání příslušných účinků v evidenci) dochází pouze ve spojení s příslušnou listinou, která jej doprovází a vyjadřuje vůli předkladatele vyvolat změnu údajů evidovaných v katastru. Stěžovatel nepředložil katastrálnímu úřadu *„ohlášení změny údajů o pozemku k zápisu do katastru nemovitostí,"* ve kterém by výslovně požádal o doplnění pozemku dosud evidovaného zjednodušeným způsobem do souboru geodetických informací (do katastrální mapy), a který by byl doložen právě předmětným geometrickým plánem spolu s dalšími listinami, tuto změnu prokazujícími. Právě proto, že byl stěžovatel nečinný, co se týče realizace (zápisu) změn plynoucích z geometrického plánu do katastru

nemovitostí, nebylo tento geometrický plán možné použít ani jako podklad pro obnovu katastrálního operátu, neboť nebyl jeho součástí. Jak již uvedl i žalovaný, jsou pro obnovu katastrálního operátu závazné pouze údaje v něm evidované (srov. ustanovení § 90 odst. 2 katastrální vyhlášky, ve spojení s § 29 katastrálního zákona). Ani poslední kasační námitka stěžovatele tak nebyla zdejším soudem shledána důvodnou.

Na základě výše uvedeného tedy Nejvyšší správní soud naznal, že kasační stížnost není důvodná. Nezbylo mu proto, než ji rozsudkem zamítnout (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu